

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-798/23 - 1

Zaak C-798/23 [Abbottly] ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

21 december 2023

Verwijzende rechter:

Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 december 2023

Verzoeker:

Minister for Justice

Verweerder:

SH

SUPREME COURT

S:AP:IE:2022:000116

[omissis] [samenstelling van de rechterlijke instantie]

[omissis]

[Nationale referenties en titel van de zaak]

BESLISSING VAN 21 DECEMBER 2023

TOT PREJUDICIËLE VERWIJZING NAAR HET

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE KRACHTENS

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

ARTIKEL 267 [VWEU]

Naar aanleiding van het door verzoeker op 4 november 2022 ingediende verzoekschrift waarbij hogere voorziening wordt ingesteld tegen het arrest en de beslissing van de High Court (rechter in tweede aanleg, Ierland) ([*omissis*] [naam van de rechter van de High Court]) van 27 juli 2022 houdende weigering van de overlevering van verweerder aan de Republiek Letland met betrekking tot het relevante aanhoudingsbevel van 26 februari 2021, en strekkende tot vernietiging van voornoemd arrest en beslissing op de gronden zoals uiteengezet in het voornoemde verzoekschrift tot hogere voorziening dat ter terechtzitting van 11 mei 2023 voor de Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland) is behandeld

Na voorlezing van de beschikking van de Supreme Court van 19 januari 2023 waarbij de voorziening tegen voornoemde beslissing is toegestaan [*omissis*]

WERD GELAST dat de zaak in behandeling zou worden genomen

En [*omissis*] voor vonnis genoteerd op 14 december 2023 [*omissis*]

En omdat het voorkomt dat de feiten en de procedure zijn weergegeven en opgenomen in de hierbij gevoegde verwijzingsbeslissing

En omdat het de Supreme Court voorkomt dat de beoordeling van de geschilpunten tussen procespartijen over dit verzoek vragen oproept betreffende de betekenis en de draagwijdte van het begrip „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in artikel 4 bis van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad, zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad

HEEFT DE SUPREME COURT BESLIST om het Hof van Justitie van de Europese Unie op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen zoals uiteengezet in de verwijzingsbeslissing:

(1) Wanneer om de overlevering van de gezochte persoon verzocht wordt met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf die hem is opgelegd wegens overtreding van de voorwaarden van een eerder aan hem opgelegde straf van politietoezicht, in omstandigheden waarin de rechter die deze vrijheidsstraf heeft opgelegd een beoordelingsbevoegdheid had om al dan niet een vrijheidsstraf op te leggen (maar geen beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van de duur van de eventueel opgelegde straf), maakt de procedure die leidt tot het opleggen van deze vrijheidsstraf dan deel uit van het „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad?

(2) Gaat het bij de beslissing tot omzetting van de straf van politietoezicht in een vrijheidsstraf in de onder (1) hierboven beschreven omstandigheden, om een beslissing die ertoe strekte of tot gevolg had dat de aard en/of de maat

van de eerder aan de gezochte persoon opgelegde straf, en in het bijzonder de straf van politietoezicht die deel uitmaakte van zijn eerdere straf, werd gewijzigd, zodat deze beslissing onder de in punt 77 van het arrest Ardic bedoelde uitzondering valt?

EN BESLIST DE SUPREME COURT dat [omissis] de behandeling van de onderhavige hogere voorziening wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie zich over de prejudiciële vragen heeft uitgesproken [omissis].

[omissis] [Naam]

ADJUNCT-GRIFFIER

[omissis] [Naam]

VOORZITTER VAN DE SUPREME COURT

Voorbereid voor betekening op 21 december 2023

**AN CHUIRT UACHTARACH
DE SUPREME COURT**

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[omissis] [Rechters die zitting hebben in de formatie]

[omissis]

[omissis] [Herhaalt partijen]

Verwijzingsbeslissing van de Supreme Court van 14 december 2023

Inleiding

- 1 De Supreme Court heeft besloten het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie twee vragen voor te leggen over de betekenis en de reikwijdte van de term „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in artikel 4 bis van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad, zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad (hierna: „kaderbesluit”). Dit aspect van artikel 4 bis is het voorwerp geweest van een omvangrijke rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie,

waaronder de recente uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-514/21 en C-515/21 (ECLI:EU:C:2023:235; hierna: „arrest LU”).

Feiten

- 2 SH (hierna: „verweerder”) werd in 2014 door de arrondissementsrechtbank Valmiera (Letland) en de arrondissementsrechtbank Jēkabpils (Letland) veroordeeld voor twee strafbare feiten, die in beide gevallen leidden tot een gevangenisstraf en een periode van plaatsing onder „politietoezicht”. Op 27 oktober 2015 werden deze veroordelingen geconsolideerd, wat resulteerde in een cumulatieve vrijheidsstraf van vier jaar en negen maanden en plaatsing onder politietoezicht gedurende drie jaar.
- 3 Politietoezicht „is een bijkomende straf die een rechter als verplichte maatregel kan opleggen om toezicht te houden op het gedrag van de persoon die uit een plaats van vrijheidsbeneming wordt vrijgelaten en zodat deze persoon kan worden onderworpen aan de beperkingen die door de politie-instelling worden voorgeschreven” (artikel 45 van het Letse strafwetboek). De periode van politietoezicht begint wanneer de vrijheidsstraf is voltooid.
- 4 Tijdens zijn verblijf in de gevangenis werd SH mondeling en schriftelijk meegedeeld dat hij zich, als voorwaarde voor het politietoezicht, binnen drie werkdagen na zijn vrijlating uit de gevangenis (die gepland was voor 22 augustus 2019) moest melden op het politiebureau van Jēkabpils (Letland), waar hij woonde. Hij werd er ook van in kennis gesteld dat hij, indien hij zich niet op het vereiste politiebureau zou melden, een administratieve sanctie opgelegd zou kunnen krijgen overeenkomstig artikel 177 van de Letse wet inzake administratieve overtredingen. Hij ondertekende een kopie van de schriftelijke kennisgeving om te bevestigen dat hij deze begreep.
- 5 SH werd naar behoren uit hechtenis ontslagen en verzuimde zich te melden op het politiebureau van Jēkabpils. Als gevolg daarvan werd hij op 11 mei 2020 en op 27 mei 2020 door de arrondissementsrechtbank Zemgale (Letland) schuldig bevonden aan het begaan van een „administratieve overtreding” van artikel 177, waarbij hem respectievelijk een boete van 30 EUR en een boete van 40 EUR werd opgelegd.
- 6 De Letse wet bepaalt dat als een persoon die onder politietoezicht staat de bepalingen van de wet te kwader trouw overtreedt, een rechter „de voorwaarden van een aanvullende straf die niet is uitgezeten, kan vervangen door vrijheidsberoving, waarbij twee dagen politietoezicht worden geteld als één dag vrijheidsberoving”. Er is sprake van een overtreding te kwader trouw als de persoon binnen een periode van een jaar tweemaal administratief is veroordeeld voor een dergelijke overtreding (artikelen 45(5) en (6), van het Letse strafwetboek). Het uitvoeren van een dergelijk bevel is niet verplicht, zelfs wanneer een overtreding te kwader trouw is vastgesteld:

„In geval van relevante omstandigheden (als er omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de veroordeelde zijn straf niet hoeft uit te zitten) heeft de rechter de mogelijkheid om het verzoek af te wijzen.”

(Zie de brief van de arrondissementsrechtbank Zemgale van 17 maart 2022).

- 7 In juni 2020 diende de afdeling Openbare orde van het politiebureau van Jēkabpils bij de arrondissementsrechtbank Zemgale een verzoek in om de resterende periode van politietoezicht van SH om te zetten in een „vrijheidsberoving”. Op 25 juni 2020 werd per aangetekende post een dagvaarding gestuurd naar de opgegeven woonplaats van SH in Jēkabpils. Deze dagvaarding werd niet afgehaald en werd op 31 juli 2020 teruggestuurd.
- 8 Op 19 augustus 2020 vond een terechtzitting plaats in de arrondissementsrechtbank Zemgale. SH was niet aanwezig en de terechtzitting werd in zijn afwezigheid voortgezet. Op die datum gaf de rechtbank een schriftelijke beslissing af waarin werd bevolen dat de resterende periode van politietoezicht – twee jaar en twee dagen – moest worden omgezet in een vrijheidsstraf van één jaar en één dag in overeenstemming met de 2:1 verhouding die wordt voorgeschreven door artikel 45(5) van het strafwetboek.
- 9 Een afschrift van de beslissing van de rechtbank werd naar SH gestuurd, maar werd zonder ontvangstbevestiging teruggestuurd. SH kon in beroep gaan tegen de beslissing van de arrondissementsrechtbank Zemgale, maar hij stelde geen beroep in.
- 10 Op 26 februari 2021 werd een Europees aanhoudingsbevel (EAB) uitgevaardigd voor SH om de vrijheidsstraf uit te voeren die de arrondissementsrechtbank Zemgale op 19 augustus 2020 had opgelegd.

Standpunt van de partijen

- 11 Het centrale argument van de Minister for Justice and Equality (minister voor Justitie en Gelijkheid, Ierland; hierna: „minister”) was dat artikel 4 bis/artikel 45 van de European Arrest Warrant Act 2003 (wet van 2003 inzake het Europees aanhoudingsbevel; hierna: „wet van 2003”), waarbij de bepalingen van artikel 4 bis in Iers recht zijn omgezet, bepaalt dat overlevering alleen kan worden geweigerd wanneer het „proces dat tot de beslissing heeft geleid” heeft plaatsgevonden in afwezigheid van de gezochte persoon en de voorwaarden van artikel 4 bis anderszins niet zijn vervuld. Er werd aangevoerd dat er in casu geen sprake was van een „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in afwezigheid van SH, aangezien de terechtzitting voor de arrondissementsrechtbank Zemgale op 19 augustus 2020 geen „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van artikel 4 bis was. Er werd op gewezen dat wanneer een procedure of terechtzitting geen „proces dat tot de beslissing heeft geleid” is, artikel 4 bis/artikel 45 niet van toepassing is en geen grondslag kan bieden om overlevering te weigeren.

- 12 Er is geen betwisting over het feit dat SH niet aanwezig of vertegenwoordigd was op de terechtzitting van 19 augustus 2020, maar de vraag heeft betrekking op de vraag of de terechtzitting die op die datum plaatsvond een „proces dat tot de beslissing heeft geleid” vormt. Er werd verwezen naar het arrest Ardic (C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026; hierna: „arrest Ardic”) en naar het daaropvolgende arrest LU en de minister betoogde op basis van die beslissingen dat een beslissing met betrekking tot de tenuitvoerlegging of de toepassing van een eerder opgelegde vrijheidsstraf geen „beslissing” in de zin van artikel 4 bis vormt, behoudens in een aantal zeer specifieke omstandigheden, en dat het feit dat een dergelijke beslissing bij verstek werd gegeven geen weigeringsgrond was en voorts dat weigering op die grond was uitgesloten.
- 13 Namens verweerder werden een aantal punten naar voren gebracht. In het bijzonder verwees verweerder naar het arrest Ardic en de vaststelling in punt 77 dat het begrip „beslissing” niet ziet op een beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf, behalve wanneer die beslissing ertoe strekt of tot gevolg heeft dat de aard of maat van die straf wordt gewijzigd en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven, op dat punt over een zekere mate van beoordelingsbevoegdheid beschikte. Aangevoerd werd dat een terechtzitting waarbij een ondertoezichtstelling wordt omgezet in een vrijheidsstraf, meer behelst dan een beslissing over de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken straf, zoals een beslissing om een voorwaardelijke straf te activeren of een tijdelijke invrijheidstelling te herroepen. Volgens verweerder wijzigt een dergelijke terechtzitting veeleer de aard en/of de maat van de eerder opgelegde straf. Hij stelde dat de terechtzitting in de arrondissementsrechtbank Zemgale niet „gelijkwaardig was aan een terechtzitting met het oog op de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf”. Het feit dat een wiskundige formule werd gebruikt voor de berekening van de duur van de vrijheidsbeneming van verweerder deed niets af aan het feit dat het volgens hem in feite ging om een proces dat tot de beslissing heeft geleid in de zin van artikel 4 bis van het kaderbesluit. In wezen wordt betoogd dat de beslissing ertoe strekte of tot gevolg had de eerder uitgesproken straf te wijzigen en een discretionaire beslissing was, en derhalve binnen de werkingssfeer van artikel 4 bis viel.
- 14 Verweerder voerde verder aan dat het arrest LU de beginselen in het arrest Ardic toepaste om de bescherming van een eerlijk proces op grond van de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) uit te breiden tot terechtzittingen bij verstek over strafbare feiten die aanleiding geven tot de herroeping van een voorwaardelijke straf in een afzonderlijke terechtzitting. Hij voerde aan dat de weigering van zijn overlevering geen uitbreiding of wijziging van het autonome Unierechtelijke concept van het „proces dat tot de beslissing heeft geleid” vereiste. Hij betoogde dat hem geen relevante gevangenisstraf was opgelegd of voorwaardelijk was opgelegd. In plaats daarvan was hem „een bevel tot ondertoezichtstelling opgelegd waarbij het verzuim een geldboete was”. De terechtzitting bij verstek voor de arrondissementsrechtbank

Zemgale veranderde de aard van de straf in een vrijheidsstraf. Bijgevolg betoogde hij dat het arrest LU een blijvende grondslag biedt voor de weigering van zijn overlevering op grond van artikel 4 bis en artikel 45 van de wet van 2003.

- 15 De minister heeft de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest LU in overweging genomen en betoogde dat de conclusies in die zaak niet relevant zijn voor de onderhavige feiten. Hij voerde aan dat de administratieve procedure die heeft geleid tot het opleggen van geldboeten aan verweerder niet kan worden gelijkgesteld met een procedure die leidt tot een strafrechtelijke veroordeling, zoals in het arrest LU het geval was. Onder verwijzing naar de arresten Ardic en LU werd aangevoerd dat voor de toepassing van artikel 4 bis onder het „proces dat tot de beslissing heeft geleid” niet wordt verstaan een beslissing die uitsluitend betrekking heeft op de tenuitvoerlegging of de toepassing van een vrijheidsstraf die aan het einde van de strafprocedure definitief is opgelegd, behoudens één uitzondering, namelijk wanneer de beslissing „invloed heeft op de schuldigverklaring of ertoe strekt of tot gevolg heeft dat de aard of maat van die straf wordt gewijzigd en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven, op dat punt over een zekere mate van beoordelingsbevoegdheid beschikte” (zie arrest LU, punt 53). Volgens de minister mag de beoordelingsbevoegdheid om te beslissen of het voorwaardelijke karakter van een veroordeling al dan niet moet worden herroepen, niet worden gelijkgesteld met de beoordelingsbevoegdheid over „de aard of de maat van die straf”. Er werd op gewezen dat, voor zover er sprake was van een beoordelingsbevoegdheid van de Letse rechter, deze beperkt was en niet de uitoefening inhield van een beoordelingsbevoegdheid over de aard of de maat van de straf. De minister merkte op dat, indien de Letse rechter gebruik maakte van zijn beoordelingsbevoegdheid om het toezicht te herroepen, zijn keuzemogelijkheden met betrekking tot de aard en de maat van de op te leggen straf wettelijk sterk beperkt waren en dat er als zodanig geen grond was voor de suggestie dat de rechter over een beoordelingsbevoegdheid inzake de aard en de maat van de straf beschikte. Dienovereenkomstig stelde de minister dat de terechtzitting van 19 augustus 2020 geen „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van artikel 4 bis en artikel 45 was. Bijgevolg was artikel 45 niet van toepassing en was het niet toegestaan om de overlevering op grond van dat artikel te weigeren.

Opmerkingen

- 16 De Supreme Court is zich terdege bewust van de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Ardic en LU. In het arrest van de Supreme Court wordt verwezen naar de beginselen die zijn uiteengezet in de punten 70 tot en met 72 van het arrest Ardic, en die zijn herhaald in het meer recente arrest LU, in de punten 46 en 47, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende opmerkingen heeft gemaakt:

„46. In de eerste plaats zij in herinnering gebracht dat kaderbesluit 2002/584 met de instelling van een vereenvoudigde en efficiënte regeling

voor de overlevering van personen die veroordeeld zijn of ervan verdacht worden strafbare feiten te hebben gepleegd, beoogt de justitiële samenwerking te vergemakkelijken en te bespoedigen, en daardoor bij te dragen tot de verwezenlijking van de opdracht van de Europese Unie om een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht te worden die berust op de hoge mate van vertrouwen die tussen de lidstaten moet bestaan [...]

47. Om die reden volgt uit dit kaderbesluit, met name artikel 1, lid 2, ervan, dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel de regel is, en de weigering van de tenuitvoerlegging de uitzondering, die strikt moet worden uitgelegd (arrest van 31 januari 2023, Puig Gordi e.a., C- 158/21, EU:C:2023:57, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

- 17 De Supreme Court is geneigd te oordelen dat de procedure in Letland overeenkomt met de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf die, zoals het arrest Ardic duidelijk maakt, niet per se binnen de werkingssfeer van artikel 4 bis valt. Het dwingende karakter van het politietoezicht kan worden gelijkgesteld met de voorwaarden die bij een voorwaardelijke straf als vanzelfsprekend worden opgelegd. De uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Ardic is in dit verband enigszins verhelderend. In de punten 75 en 76 van dat arrest merkte het Hof van Justitie van de Europese Unie op dat de definitieve rechterlijke beslissing waarbij de betrokkene werd veroordeeld, met inbegrip van het gedeelte van de beslissing waarin de vrijheidsstraf werd bepaald, „volledig onder artikel 6 EVRM valt”, maar zoals in punt 75 werd opgemerkt, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens duidelijk dat die bepaling niet van toepassing is op kwesties die verband houden met de nadere regels voor de tenuitvoerlegging of de toepassing van de vrijheidsstraf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er vervolgens in punt 76 op dat de situatie alleen anders is wanneer „na een beslissing waarin uitspraak is gedaan over de schuld van de betrokkene en de betrokkene tot een vrijheidsstraf is veroordeeld, een nieuwe rechterlijke beslissing wordt gegeven waarbij de aard of de maat van de eerder uitgesproken straf wordt gewijzigd” en in dat punt werden twee voorbeelden gegeven, namelijk de situatie waarin een gevangenisstraf werd vervangen door uitzetting, en in dat verband werd een Spaanse zaak aangehaald, en de situatie waarin de duur van de voorheen opgelegde detentie werd verlengd, en in die context werd een zaak uit het Verenigd Koninkrijk aangehaald. Daarom concludeerde het Hof van Justitie van de Europese Unie in punt 77, dat het begrip „beslissing” in artikel 4 bis, lid 1, van het kaderbesluit „niet ziet op een beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf”, behalve wanneer de latere beslissing ertoe strekt of tot gevolg heeft dat de aard of maat van de straf wordt gewijzigd, en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven, op dat punt over een zekere mate van beoordelingsbevoegdheid beschikte. Bijgevolg moet de vraag worden gesteld of de betrokken beslissing al dan niet invloed heeft gehad op de aard of de maat van de vrijheidsstraf die bij de definitieve veroordelingsbeslissing ten aanzien van de betrokkene werd opgelegd. Het Hof van Justitie van de Europese Unie merkte vervolgens in punt 79 op dat in die zaak de procedures die tot de

herroepingsbeslissingen hebben geleid geen betrekking hadden op een nieuw inhoudelijk onderzoek van de zaak, maar louter op de gevolgen van de niet-naleving van die voorwaarden door de veroordeelde. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde vervolgens in punt 81 als volgt:

„De beslissingen tot herroeping van de opschorting van de tenuitvoerlegging [...], hebben [...] uitsluitend tot gevolg dat de betrokkene in het uiterste geval alsnog het restant van de hem aanvankelijk opgelegde straf volledig moet ondergaan. Wanneer de opschorting van de tenuitvoerlegging volledig wordt herroepen, zoals in de hoofdzaak, sorteert de veroordeling opnieuw al haar gevolgen en is de bepaling van de maat van het strafrestant dat nog ten uitvoer moet worden gelegd, zuiver een rekensom, waarbij de reeds volbrachte dagen in gevangenschap simpelweg worden afgetrokken van de totale duur die is uitgesproken in het vonnis waarbij de betrokkene onherroepelijk is veroordeeld.”

- 18 Uit de informatie die de Letse autoriteiten in deze zaak hebben verstrekt, blijkt duidelijk dat de periode van drie jaar politietoezicht is ingegaan op het moment dat de vrijheidsstraf van vier jaar en negen maanden was uitgezeten. Daarna wordt in geval van een overtreding een rekenkundige berekening gebruikt om de duur van een eventuele vrijheidsbeneming te bepalen die uit een overtreding van het politietoezicht kan voortvloeien. Het lijkt erop, om de bewoordingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie te gebruiken, dat er geen nieuwe rechterlijke beslissing werd gegeven met betrekking tot de maat van de uit te zitten straf, aangezien de maximumduur al is bepaald door de in 2015 opgelegde straf en de feitelijke duur van de bijkomende hechtenis wordt bepaald door de omzettingsformule in de Letse wetgeving. Noch de aard, noch de maat van de straf wordt gewijzigd, behalve en in overeenstemming met de bepalingen van de Letse wetgeving, zoals eerder beschreven. Er worden geen bijkomende voorwaarden opgelegd en er wordt geen bijkomende periode toegevoegd aan de periode die reeds in de oorspronkelijke rechterlijke beslissing van 2015 was voorzien. De Letse wetgeving voorziet in de maximale periode die kan worden toegewezen aan politietoezicht, rekening houdend met het strafbare feit en de periode waarvoor de oorspronkelijke gevangenisstraf is opgelegd.
- 19 De enige vraag waarover de arrondissementsrechtbank Zemgale moest beslissen, was of de bijkomende straf, waarvan de duur van rechtswege volgde, al dan niet moest worden opgelegd. Daarom was de Supreme Court aanvankelijk van oordeel dat overlevering niet mocht worden geweigerd op grond dat de op 19 augustus 2020 opgelegde straf geen nieuwe straf was, in omstandigheden waarin de voorwaarden en parameters van de vrijheidsbeneming die volgde op een overtreding duidelijk en vaststaand waren en geen nieuwe beslissing of wijziging van de aard of maat van de oorspronkelijke straf inhielden. Desalniettemin is de kwestie niet vrij van twijfel. De straf in deze zaak verschilt van die in het arrest Ardic. Hoewel het vooruitzicht van een nieuwe gevangenisstraf inherent was aan de in 2015 opgelegde straf, hield de beslissing van de rechtbank van Zemgale niet enkel in dat verweerder „de aanvankelijk vastgestelde vrijheidsstraf geheel of ten

dele moest ondergaan”. De aanvankelijk aan verweerder opgelegde vrijheidsstraf werd door hem uitgezeten en er kan worden aangevoerd dat de door de arrondissementsrechtbank Zemgale aan hem opgelegde straf een wijziging inhield van de aard of maat van de eerder opgelegde straf door de omzetting van een straf van politietoezicht in een (verdere) gevangenisstraf. Bovendien beschikte de arrondissementsrechtbank Zemgale over een beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het opleggen van een dergelijke straf aan verweerder (doch niet met betrekking tot de duur van een dergelijke straf). In deze omstandigheden kan de Supreme Court niet concluderen dat de opgeworpen vraag betreffende de uitlegging en toepassing van artikel 4 bis in de omstandigheden van deze hogere voorziening zo duidelijk is dat er geen ruimte is voor enige redelijke twijfel. Bijgevolg is het overeenkomstig het arrest *Conorzio Italian Management* (C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799) de plicht van de Supreme Court om deze vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen, en derhalve acht de Supreme Court het passend om het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

De prejudiciële vragen [herhaling van de in de onderhavige beslissing hierboven reeds weergegeven vragen]

[*omissis*]